

Сабахудин Хаџиалић

ОНОМАД

САЊАО САМ ТЕ НОЋАС (*satirae idiot прича*)

Док сам шетао Монмартром тамошњим, на тренутак сам помислио да је боље прије спавања попити једно пиво, хладно и јечмено. Свратих у оближњи кафе и наручих га повишеним гласом према шанку. Донијевши га, *žарсон* је на чистом француском језику упитао да ли желим још нешто, на шта сам ја, али на енглеском, одговорио да ће ово бити довољно. Чувши мој нагласак, високи, црни мушкарац прешао је на један од овдашњих језика упитавши ме: „А из којег си града из Босне?” Хладно сам му рекао: „Из Сарајева!” и одмах устао и напустио кафе не отпивши пиву и плативши на излазу. Он је забезекнуто гледао за мном. Због чега сам отишао? Јер сам помислио да проклетство Босне (и Херцеговине) не баца даље од Уне и Дрине. Бар се надао. А препознао сам га. Био је то Милан, односно Махир, пардон – Анте. Ђубре од човјека!

НА ЗАДЊЕМ СЈЕДИШТУ МОГ АУТА... (*satirae straight прича*)

Сјећам се. Милица је била најбоља кока у нашем кварту у Сарајеву. Све до 1992. г., када је отишла за Аустралију. Али, раније, много раније смо се заједнички дружили. На задњем сједишту мог аута. Дубоко, у шуми, чак и поврх Требевића, тамо негдје, својевремено. И увијек је била дама. Чак и тада. Без купања, нове облеке и мириса ништа се ни-

је могло дешавати. Чак ни то. Ех, кад само помислим. „Сабахудине, добро те је. Опет мислиш на њу, зар не!”, чуо сам глас моје супруге. „Како знаш!”, велим. Узвратила је: „Па, погледај шта убацујеш у hi fi... Бијело дугме и ту пјесму, болну не само за тебе! До када ћеш лагати себе, јер никада ниси био са њом осим са пјесмом!” Кисело сам се насмијао и узвратио: „Сан ми не можеш узети, а да ли сам био са њом или не, то је најмање важно.” Ипак, на тренутак сам се заиста и упитао због чега ме је отац увијек малтретирао по повратку из шуме ријечима: „Опет су те видјели како сам идеш ка Требевићу нашим аутомобилом! Да ми је знати само шта радиш тамо?” Никада му нисам одговорио. Одговор смо знали само... Милица и ја.

ВРЕЛО БОСНЕ (*satirae queer прича*)

Никада нисам баш волио *Врело Босне*. Због чега? Јер је било далеко од Сарајева, али не само због тога. Сједнеш у трамвај па пола сата од Ченгић виле до Илиће, па хода опет пола сата... па... А тамо сунце, мирис зеленила, жубор ријеке, фијакер стари... И дјевојке. Најљепше на свијету. Само тамо. Нисам то волио. *Због чега*, поново ме упиташе? Јер ја сам био само залутали паук на реверу познатог жигола сарајевског, Мирсада Теплића. А он их је љубио... мислим... дјевојке. Тамо. На *Врелу Босне*. Док ме није очистио. Са ревера. Случајно. Реинкарниран сам. Као дјевојка. И идем на *Врело Босне*. Чекајући Мирсада. Теплића.

2. МАЈ 2009. г.
Сабахудин Хаџиалић

Дан послје геноцида над јањцима и пилетином широм бивше нам заједничке домовине (зваше се СФРЈ, ако се не варам?). У Сарајеву мурмурним кораком ходају правовјерници који ће идућег петка на цуми гласно говорити против конзумације алкохола а са циљем придобијања још неколико непотребних „бодова” код властитог шефа, који је три сафа, пардон – реда, испред њих. Остали чекају прилику. И спавају цијели дан. Послје поподневног одмора, а и рановечерње шетње, изађох на балкон стана у сарајевском насељу Грбавица, у касновечерњим сатима, тачније, било је око пола дванаест у ноћи. Одједном, експлозија! Далеко, али ипак довољно близу да заинтригира моја чула слуха и вида. Видјело се није ништа. Чуло још мање. Провјерио сам прије спавања ТВ и online вијести. Ништа.

Сутра ујутро у трамвају сам чуо истину. Испаљена је зоља на кућу на Лукавачкој цести. Био је 3. мај 2009. г. Седамнаест година послје прве гранате, пардон – зоље, испаљене на Сарајево.

Добро дошли у Disneyland!

НОВИ ПРЕДСЈЕДНИК СТРАНКЕ ДЕМОКРАТСКЕ АКЦИЈЕ 2009

Он је СИН. Рахметићи предсједника. И жели бити нови ПРЕДСЈЕДНИК. Као да не зна како народ никада није бирао СИНА, умјесто ПРЕДСЈЕДНИКА. Већ је бирао ПРЕДСЈЕДНИКА, умјесто СИН-а. Ахмеде, посјетила је завршена, чуо се глас из ходника. Мубера је изашла из Ахмедове ћелије са папиром у руци. Није дошла ни до капије менталне институције у којој је Ахмед био смјештен а већ тамо су је чекали: ОНИ. Сљедбеници СИН-а, пардон – ПРЕДСЈЕДНИКА.

МОЛБА

Медији су објавили да ће у Босни (и Херцеговини) без посла у 2009.г. остати близу 100.000 радно способних чланова друштва. Чланови странака, пардон – партија на власти, нису се освртали на то. Уосталом, ови који остају без посла су само симпатизери странака, пардон – партија на власти. Они гласају/гласују за њих. Њихова молба за пријем у странке/партије је на пријемној пошти. Даље није отишла. Због чега? Нису били довољно добри комунисти. Када је требало. Ономад!

КАМЕЛЕОН

Није никада био комуниста. Али ни националиста. Увијек је био на ивици да буде комуниста или... националиста. Али, никада није био ни комуниста ни националиста. Јер бити комуниста... односно националиста није било исплативо у времену када је он био на ивици да постане комуниста или... националиста. На крају крајева, никада није могао бити комуниста или националиста ако су већину на власти чинили комунисти или националисти. Због комуниста, пардон – националиста. На власти.

ПЕТА ПРИЧА

Она је написана као пета прича по плану и програму. Није била ни четврта ни шеста, већ пета прича. А основни садржај пете приче вам не бих смио написати јер бих вас тада... морао убити. Мени је данас 90 година и моје име је Bond, James Bond.